

Sygn. akt 1 Ds. 3000/10

Kalisz, dn. 25.01.2011r.

POSTANOWIENIE o umorzeniu dochodzenia

Adam Handke – prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu
w sprawie p-ko [redacted] podejrzanemu o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia
21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 1997r. Nr 111 poz. 724)

na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk

postanowił:

umorzyć dochodzenie przeciwko [redacted] podejrzanemu o to, że:
w dniu 11 czerwca 2010r. w Kaliszu przy ul. [redacted] znęcał się nad zwierzęciem w ten
sposób, iż działając w sposób umyślny i celowy przez okno lokalu mieszkalnego
usytuowanego na pierwszym piętrze wyrzucił na podłogę przed budynkiem psa rasy
mieszanej – tj. o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie
zwierząt (Dz. U. z 1997r. Nr 111 poz. 724), wobec braku znamion czynu zabronionego

Uzasadnienie

Prokuratura Rejonowa w Kaliszu nadzorowała dochodzenie przeciwko [redacted]
[redacted] podejrzanemu o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o
ochronie zwierząt.

Ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2010r. w Kaliszu przy ul. [redacted] w miejscu swojego
zamieszkania [redacted] wyrzucił przez okno lokalu mieszkalnego usytuowanego na
pierwszym piętrze na podłogę przed budynkiem swojego psa rasy mieszanej.

W sprawie tej zawiadomienie złożyło Kaliskie Stowarzyszenie Pomocy Dla Zwierząt
„Help Animals” z/s w Kaliszu. Zeznania w charakterze świadka złożył prezes wymienionego
stowarzyszenia – Sylwester Piechowiak. Zarówno treść zawiadomienia jaki zeznań tego
świadka dało asumpt do uzasadnionego przypuszczenia, że doszło do popełnienia opisanego
przestępstw, co pozwoliło na przedstawienie zarzutów właścicielowi zwierzęcia.

Przeprowadzone czynności dowodowe nie potwierdziły jednak zasadności
postawionego zarzutu. Wskazane w zawiadomieniu osoby, które miały być świadkami
znęcania się nad psem przez właściciela [redacted] zaprzeczyły jakoby posiadały
wiedzę w tym przedmiocie. Również rozpytanie sąsiadów podejrzanego nie doprowadziło do
ustalenia osób, które zaobserwowałyby niewłaściwe zachowanie właściciela zwierzęcia w
opiece nad nim, a które wyczerpywałyby znamiona czynu opisanego w art. 35 ust. 1 ustawy z
dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 1997r. Nr 111 poz. 724). Także
informacje pozyskane ze Straży Miejskiej w Kaliszu wykluczyły interwencje tego organu w

zajściu. Mianowicie do organu tego w dniach 10-11 czerwca 2010r. nie wpłynęło zgłoszenie dotyczące powyższej sprawy i straż nie realizowała żadnych czynności służbowych.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego [REDAKTOWANE] przyznał się do zarzucanego przestępstwa i złożył wyjaśnienia, w których opisał przebieg zdarzenia i motywację swojego zachowania. Proces karny nie opiera się jednak na zasadzie confessio est regina probationum, ale zgodnie z art. 1 kodeksu karnego odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony przez ustawę. Oznacza to, że niezależnie od subiektywnej oceny podejrzanego odpowiada on tylko za czyn zabroniony, którego znamiona są ściśle opisane przez ustawę.

W zaistniałym stanie faktycznym uznać należy, czego nie neguje sprawca w swoich wyjaśnieniach, że doszło do wyrzucenia przez niego psa przez okno lokalu mieszkalnego usytuowanego na pierwszym piętrze na podłoże przed budynkiem. Jakkolwiek jest to działanie pejoratywne, to nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego spenalizowanego w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 1997r. Nr 111 poz. 724). Ustawodawca jednoznacznie opisał bowiem w art. 6 ust. 2 cytowanej ustawy co należy rozumieć przez znęcanie się nad zwierzętami. Jest to zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności:

- 1) umyślne zranienie lub okaleczenie zwierzęcia, nie stanowiące dozwolonego prawem zabiegu lub doświadczenia na zwierzęciu,
- 2) doświadczenia na zwierzętach powodujące cierpienie, przeprowadzone z naruszeniem przepisów ustawy,
- 3) umyślne używanie do pracy lub w celach sportowych albo rozrywkowych zwierząt chorych, w tym rannych lub kulawych, albo zmuszanie ich do czynności mogących spowodować ból,
- 4) bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi lub zaopatrzonymi w urządzenia obliczone na sprawianie specjalnego bólu, bicie po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn,
- 5) przeciążanie zwierząt pociągowych i juczych ładunkami w oczywisty sposób nie odpowiadającymi ich sile i kondycji lub stanowi dróg lub zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu,
- 6) transport zwierząt, w tym zwierząt hodowlanych, rzeźnych i przewożonych na targowiska, przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób powodujący ich zbędne cierpienie i stres,
- 7) używanie uprzęży, pęt, stelaży, więzów lub innych urządzeń zmuszających zwierzę do przebywania w nienaturalnej pozycji, powodujących zbędny ból, uszkodzenia ciała albo śmierć,
- 8) dokonywanie na zwierzętach zabiegów i operacji chirurgicznych przez osoby nie posiadające wymaganych uprawnień bądź niezgodnie z zasadami sztuki lekarsko-weterynaryjnej, bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności oraz w sposób sprawiający ból, któremu można było zapobiec,
- 9) złośliwe straszenie lub drażnienie zwierząt,
- 10) utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, w tym utrzymywanie ich w stanie rażącego niechłujstwa oraz w pomieszczeniach albo klatkach uniemożliwiających im zachowanie naturalnej pozycji,
- 11) porzucanie zwierzęcia, a w szczególności psa lub kota, przez właściciela bądź przez inną osobę, pod której opieką zwierzę pozostaje,
- 12) stosowanie okrutnych metod w chowie i hodowli zwierząt,
- 13) przeprowadzanie na zwierzętach testów środków higienicznych i kosmetycznych powodujących cierpienie, jeżeli znane są odpowiednie metody alternatywne.

Zachowanie właściciela psa może być analizowane co najwyżej jako porzucenie zwierzęcia. Jednak kontekst sytuacyjny w jakim doszło do wyrzucenia psa przemawia za tym, że właściciel nie działał w zamiarze znęcania się nad zwierzęciem, ale impulsywnie, reagując na zagrożenie dla jego dziecka, które (zgodnie z wyjaśnieniami podejrzanego) było bezpośrednio zagrożone ugryzieniem przez psa. W takim zaś wypadku zamiarem [redacted] nie była chęć znęcania się ale chęć obrony dziecka. Nawet gdyby uznać, że jego gwałtowna reakcja była nieadekwatna to na pewno nie działał w zamiarze znęcania się. Znęcać można się bowiem tylko w zamiarze bezpośrednim, z odpowiednim nastawieniem sprawcy w kierunku uczynienia dotkliwych przykrości. Nadto jednorazowe zachowanie polegające na wyrzuceniu przez okno nie wyczerpuje znamion znęcania się. Występek znęcania się ma bowiem „charakter wieloczynnościowy, złożony z jedno- lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra (np. nietykalność cielesną lub godność osobistą), systematycznie się powtarzających, choć może polegać także na działaniu jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie.” – wyrok z dnia 19 grudnia 2002 r. Sądu Apelacyjnego w Krakowie – sygn. II AKa 274/02.

Wykonanie dodatkowych czynności, których potrzebę przeprowadzenia dostrzegł sąd odwoławczy, nie doprowadziło do ustalenia istotnych okoliczności pozwalających na odmienną ocenę stanowiska zaprezentowanego dotychczas przez prokuratora. Przesłuchani w charakterze świadków [redacted] że nie byli naoczni świadkami zdarzenia, nie posiadają wiedzy na temat innych zdarzeń świadczących o niewłaściwym postępowaniu wobec zwierzęcia, a w szczególności jego wcześniejszego wyrzucenia przez okno przez [redacted]. Również konfrontacja pomiędzy tymi świadkami a Sylwestrem Piechowiakiem na okoliczność przebiegu ich rozmowy o zachowaniu [redacted], nie doprowadziła do zmiany stanowiska żadnego ze świadków. W sprawie zachodzi zatem brak dowodów, które doprowadziłyby do zmiany karnoprawnej oceny zachowania podejrzanego.

Wobec powyższego należało postanowić jak w sentencji.

Prokuratora
Prokuratury Rejonowej
Adam Handke

Pouczenie:

Poucza się strony, że niniejsze postanowienie jest ponownym postanowieniem o umorzeniu dochodzenia i jest ono zatem niezaskarżalne. W takim wypadku pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk, może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie 1-go miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk i art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk. Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk.art. 330 § 2 kpk).

1. Stronom przysługuje prawo przejrzania akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy za pośrednictwem prokuratora, który wydał lub zatwierdził postanowienie (art. 306 § 1 kpk oraz art. 325a kpk, art.463 § 1 kpk , 465 § 1 i 2 kpk).

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi, celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności, bądź przeprowadzenie wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk).

Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wyda ponownie postanowienie o umorzeniu śledztwa-dochodzenia*). W takim wypadku pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk, może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie 1-go miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk i art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk.art. 330 § 2 kpk).

2. Na rozstrzygnięcie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje również osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 kpk).

3. Zażalenie wnosi się do sądu właściwego do rozpoznania sprawy za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 kpk).

4. Stronom przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do prokuratora nadrzędnego nad prokuratorem, który wydał postanowienie, jeżeli strona skarży postanowienie z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a kpk)

Zarządzenie:

Stosownie do art. 100 § 2 i 140 kpk odpis postanowienia doręczyć:

Pokrzywdzonemu: K 1

Podejrzanemu: K 20

Prokuratora
Prokuratury Rejonowej
Adam Handke